

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Prutningen

Citation: Wessel, Johan Herman: "Prutningen", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid71647.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

PRUTNINGEN.

Den Vilde haver havt til Lov
Kun sin Natur,
Den var saa vild, som han, og puur;
Hos ham ei Tyverie blev nævnet og ei Rov.
94 Hvor hver til alt har lige Ret;
Hvo stærkest er, erholder det,
Han troer, han kan behøve.
Han taer med Magt, han dog ei siges kan at røve.
Hvad han erobret har, med Ret han kalder sit;
Men er du stærkere, og er med Lysten
Hans Gods at faae, saa er det dit
Fra Øjeblikket af, at du har vundet Dysten.

Her gaaer det vel bedrøveligen til;
Men Vildes Tid jeg ei tilbage ønske vil;
Fordi jeg levede da vist nok endnu værre,
Thi jeg er svag, o Herre!
Men kiender mangen stærk, skiønt sulten Goliath,
Som blant de Vilde nok gad være sat.

Men nu til vore bedre Sæder.
Vor Lov ei end den fattigste tilstæder,
Sin Næstes tunge Pung at gribe i.
Det faaer strax Navn af Tyveri,
Og er det kiendt for grovt, saa "veed den søde Gud,
Man Straffen ei kan holde ud.
Det kunde heller ikke den, som jeg nu mælder om.
Han vovede saa dybt og tit at gribe,
At han fik saadan Dom:
Hamp skal hans Hals indknibe.
(Hr. Læser! Notabene,
Jeg fuldt og fast tør mene,
Den Dommer lidt poetisk var,
Thi Snæv deraf hans Dom vist har.)

Kort: Hamp dens Hals indkneb,
Som dybt og tit i Pungen greb.

Nu tænker nok enhver om mig: du arme Synder I
Dit Stykke alt er endt, dit Blad ei fyldes heelt.
Men weitgefehlt.
Nu Piesen først begynder.

Den Tyv, som blev, som mældt, fordømt i Poesie,
I Prosa man opklynger;
Thi ved slig Leilighed ei Mestermannen synger.
Han under Arbeid' sang maaskee, den Tømmermand,
Som bragte Bygningen i Stand,
Hvis Tag var saa fatalt,
I øvrigt luftig overalt.
Snart alting var forbi;
95 Den Ting, som Tyven hængte i,
Betalt den Tømmermand forlanger.
Bormester med ham pranger.*)
»Tør I forlange vel
En saadan Sum for saadan Bagatel ?«
»Velbaarneste Bormester!
Naar Træet er betalt, mig knap en Daler rester.«
»Ja reste her og reste der!
Jeg veed hos Haandverksfolk hvorledes Brugen er.

Mod Afslag af to femte Dele,
De faaer endda ret godt betalt det hele.«
»Skal mig den Ære vederfare,
(Bevar os fra en Ting saa slem!)
At bygge nogentid en saadan Ting til Dem,
Jeg Boet mindste Døit ei kunde spare.
Kan De nu selv indsee,
Jeg taer det paa det knappest.«

Moral.

For Galger aldrig meer du fordre maae af Næster,
End hvad du fordre vil for Dito til Bormester.